

Aleksandar DEMAJO

SUDBINA JEDNE BEOGRADSKE PORODICE (I) — Avram S. Amar (1842—1918) i njegovo potomstvo —

AVRAM S. Amar, poznat svojevremeno kao »El sordo« (gluvać, bio je nagluv), bio je krajem XIX veka imućan beogradski trgovac iz jevrejske sefardske sredine. Imao je ovelu kuću visokog prizemlja koja i danas postoji u Jevremovoj ulici br. 12, tačno preko puta Bajrakli-džamije. Već tada je postojala i dvorišna zgrada koja je i danas tamo.

Kao sefardska jevrejska porodica, porodica Amar se pominje u analizama Beograda već početkom XIX veka, ali nije istraženo koliko se ranije već nalazila u Beogradu i odakle se neposrednije ovamo doselila.

Poznato je da je Avram S. Amar imao bar dva brata, I. i R. (puna imena nisu identifikovana), čiji su sinovi poginuli u ratovima 1912—1928, kao i njegov sin Moša A. Amar, a po kojima današnja beogradska Ulica braće Amar kod »Cvetka« nosi to ime.

Ovi stričevići Moše Amara (1887—1912) bili su Isak R. Amar (1880—1912), Josif I. (1878—1915), Solomon I. (1881—1916) i David I. Amar (1883—1916). Ovaj poslednji je poginuo kao poručnik u borbi s Bugarima 1916. na Ovcijoj glavi, na Ostrovskom jezeru, upravo na dan kad je bio odlikovan Karađorđevom zvezdom sa mačevima za ranije iskazanu hrabrost.

Zna se takođe da je široj porodici Avrama S. Amara pripadao i dečji lekar u Beogradu između dva rata, Avram »Avramče« Amar, dobroćudan čovek omanjeg rasta, koji je 1941. imao ordinaciju u Cincar-Jankovoj ulici, ili onom delu Zmaja od Noćaja između današnje Ulice 7. jula i Tadeuša Koščušskog. Takvim ograncima porodice Amar pripadao je i Isak-Bata Amar, poznati beogradski kulturni radnik posle drugog svetskog rata (rođen u Kragujevcu 1914, umro 1985; njegov otac Moša je do 1914. imao trgovinu u Uskočkoj ulici, pored »Mitića«).

Prema raspoloživim podacima, do 1941. živela je i u Požarevcu jedna porodica Amar; rodbinske veze sa njom nisu istražene. Takođe je registrovano postojanje porodice Amar do 1941. i u Užicu.

Avram S. Amar je bio oženjen Mazalom Mevorah (1862—1936), takođe iz poznate stare jevrejske sefardske porodice u Beogradu. Njen otac je bio Moše Mevorah

462 A. Demajo

(1824—1901), »dvorski menjač« sa »Bankarskom radnjom Moše Mevoraha« koja je u ono vreme bila nešto kao filijala »Erste ungarische Kommerzbank« iz Budimpešte. Bio je bankar kralja Milana kome je išao i u posetu u Pariz, gde je kralj živeo u emigraciji. Ostao je poznat kao »ćir Moša koji za prošlost ništa ne daje« (zabeleženo i na njegovom nadgrobnom spomeniku na Jevrejskom groblju u Beogradu, ali i u pozorišnom komadu čiča-Ilje Stanojevića *Darčolska posla*), rodonačelnik veoma razgranate porodice: otac tri sina i pet kćeri. Jedan od Mazaline braće bio je i Avram M. Mevorah (1861—1942), osnivač Klase lutrije u Beogradu.

Iz braka Avrama S. Amara i njegove supruge Mazal izrodilo se 14 dece, od kojih je dvoje umrlo pri porođaju, odnosno ubrzo zatim, pa su tako ostala bez imena. U život je ušlo dvanaestoro dece, od kojih je samo jedno umrlo kao dete od nekoliko godina. Potomstvo iz ovog braka bilo je sledeće:

1. *Samuil*, najstariji sin Avrama i Mazal (ime dato po dedi kao što je bilo uobičajeno i striktno sprovedeno; kao najstarije dete nosio je u porodici i ime »Buki«, tj. prvenac, jer je bio običaj da najstarije dete ako je sin nosi u porodici to ime, a ako je ćerka onda »Bukica«). Po očevoj smrti 1918. nasledio je vođenje trgovine, ali je trgovina ubrzo propala. On se inače teško probijao kroz život sve do svoje smrti.

Bio je oženjen Reginom Hohner, aškenaskom Jevrejkom, što mu je u to vreme veoma zamerio tradicionalistički deo porodice. Njena sestra bila je udata za dra Briča, koji je prerano umro. Regina je radila kao kasirka u bioskopu »Uranija« (današnji »Jadran«).

Imali su sina Avrama koji je od rane mladosti pripadao komunističkom pokretu. Bio je isteran iz beogradskih gimnazija, pa je oko 1937. prešao u gimnaziju u Smederevu. Često hapšen, kasnije je kao komunist bio i interniran u Bileći (o tome piše Todor Vujašinović u svojim sećanjima). Posebno je bio zadužen za rad u beogradskoj skautskoj organizaciji. Prema svedočenju književnika Tase Mladenovića bio je sa prof. Milošem Savkovićem i sa njim jedan od članova redakcije lista *Reč mladih*: list je pokrenula skojevska organizacija i ubrzo je bio zabranjen.

Cela porodica, otac, majka i sin, poginula je u svom stanu, u maloj kući u blizini Zelenog venca, na početku Brankove ulice, ujutro 6. aprila 1941. godine.

2. Ćerka *Buena-Berta* (1883—1959), udala se u Budimpešti pre prvog svetskog rata, a njen muž Žak Ozer (1871—1939) bio je između dva svetska rata industrijalac preparirane hartije u Budimpešti. Rođen je u Turnu Severinu u sefardskoj porodici Ozer koja je imala svoje ogranke i među starim jevrejskim stanovnicima Beograda (od ovih ogranaka potiče i Avram Ozerović, naprednjački narodni poslanik u Narodnoj skupštini Srbije krajem sedamdesetih godina XIX veka).

Imali su sina Nandora (1901—1944), oženjenog Magdom Duci Benkö, koji je stradao na prinudnom radu u Nemačkoj kraj Hamburga, gde je i sahranjen. Njihov sin

Robert (rođen 1935) preživeo je rat i 1946. otišao u Australiju kao usvojenik očevog prijatelja. Živi u Sidneju. Drugi sin Josif-Jozi (1907—1910) umro je kao dete od poliomielitisa i sahranjen je u Budimpešti, gde i otac. Čerka Regina-Reli (rođena 1914) udala se u Budimpešti posle drugog svetskog rata za Karla Tenenberga, koji je tada preuzeo i njeno prezime Ozer da bi se odvojio od prezimena koje je zvučalo nemački.

Rat su preživele majka Berta, čerka Reli i njen muž Karl, te su se 1949. sa tek rođenim sinom Mihaelom iselili preko Beča u Australiju po osnovu spajanja sa porodicom pošto je tamo već boravio Bertin unuk Robert. Berta je umrla 1959. u Sidneju. Čerka Reli živi u Sidneju, gde joj je u međuvremenu umro muž. Tamo živi i njen sin Mhael koji je po završetku studija radio izvesno vreme u Izraelu kao inženjer. Odatle je bio na nekim radovima u Iranu, gde se 1975. oženio iranskom Jevrejkom Monir. Imaju petoro dece i svi su u Sidneju. Reličina čerka Barbara udala se u Sidneju za australskog novinara (nije Jevrej) Lahlana Šoa i ima tri sina. Sada živi u Jerusalimu.

3. Čerka *Lenka*, udata Levi. Sa mužem Nahmanom je do 1941. živela u svojoj jednospratnoj kući na uglu ulica Jovanove i Cara Uroša (Jovanova 19) koja je porušena za vreme poslednjeg rata. Nahman je sa ortakom Srbinom bio suvlasnik i direktor male banke »Metropol« koja se nalazila u današnjoj Ulici 7. jula, između Uzun-Mirkove i Knez-Mihailove, na levoj strani idući prema Sabornoj crkvi, u jednoj manjoj zgradi vrlo uzanog uličnog fronta. Neko vreme je materijalno bolje stajao, imao je i automobil (»reno« bež boje) kad je to još bila retkost u Beogradu, ali mu je posao docnije krenuo loše.

Sa njima u kući je živela Lenkina majka Mazal do svoje smrti 1936. godine.

Imali su jednog sina, Leona »Leonče« (rođen 1909). Kao najstarijem unuku u porodici (ne računajući ogranak van zemlje, u Budimpešti) bilo mu je namenjeno da čuva sablju svog ujaka Moše A. Amara, koja je u porodici tretirana kao posebna relikvija. Leon je za vreme II svetskog rata bio u zarobljeništvu u Nemačkoj. Po oslobođenju se zaposlio u Narodnoj banci na pomoćnim administrativnim poslovima. Oženio se Vezom (rođena 1910), ali je u toku njene teške bolesti izvršio samoubistvo 1960. Ubrzo mu je umrla i žena. Sahranjeni su na Jevrejskom groblju u Beogradu.

Lenka i njen muž Nahman stradali su u holokaustu u Beogradu.

Sablja Moše Amara, nežno čuvana porodična relikvija, takođe je nestala u ratnom vihoru.

4. Sin *Moša* (1887—1912) je bio onaj koga je otac posebno pripremao da jednog dana preuzme vođenje trgovačkih poslova. Po prirodi je bio živahan i odlučan. Otac ga je slao poslovno u Beč, čime je od rane mladosti sticao poslovna iskustva. Nije bio oženjen.

Godina 1912. zatekla ga je u činu rezervnog konjičkog potporučnika. U tom svojstvu je kao oslobodilac ušao 12. oktobra 1912. na čelu svog eskadrona u Uroševac i tu je sa celim eskadronom izginuo u herojskoj borbi, u svojoj 25. godini. Sahranjen je u Beogradu sa svim državnim počastima, uz prisustvo kraljevog adutanta i predstavnika vlade, Ministarstva vojske i drugih. Komanda III armije je tada službeno nazvala breg u blizini Uroševca »Amarov breg« u njegovu čast. Pominje ga i o njegovoj pogibiji dokumentovano piše Vuk Drašković u svom romanu *Ruski konzul*. Sahranjen je u velikoj ratničkoj grobnici palih u ratovima 1912—1918. na Jevrejskom groblju u Beogradu.

5. Čerka *Žana*, udata Ruso. Muž joj je bio dr Haim Ruso, takođe iz jedne od starih beogradskih porodica (zabeleženo je da je jedan beogradski Jevrejin Ruso bio u delegaciji koja je po odluci Svetoandrejske skupštine išla 1859. u Vlašku da pozove kneza Miloša da se vrati u Srbiju). Dr Haim Ruso je bio učesnik u ratovima 1912—1918, solunac. Odmah po završetku prvog svetskog rata otišao je kao lekar u Mačvu i sve do drugog svetskog rata bio omiljen sreski lekar, najpre u Vladimircima, a zatim u Šapcu. U Šapcu su stanovali u Masarikovoj br. 30, u kući odmah pored čitaonice koju je vodio Žika Popović.

Imali su dva sina: Davida (rođen oko 1919, pred rat studirao pravne nauke u Beogradu) i Avrama (rođen oko 1925, rat ga je zatekao kao gimnazijalca). Porodica je kroz ceo svoj život bila čvrsto vezana za Mačvu i Šabac. Dr Haim je odbijao sve ponude da kao stari Beograđanin pređe u Beograd, u čemu mu je nudio svoju pomoć i njegov školski (ili ratni?) drug prof. univerziteta Ninko Perić, kod kojeg je redovno odsedao kad je dolazio u Beograd. Bio je i ostao u duši seoski lekar; zato je pored ratnih odlikovanja imao i nekoliko posleratnih civilnih. Njihova kuća u Šapcu je često bila mesto okupljanja delova njihove beogradske porodice, pa čak i porodičnog ogranka iz Budimpešte. Godine 1941. bio je predsednik Jevrejske opštine u Šapcu.

Pred početak rata 1941, dr Haim je bio pozvan na vojnu vežbu i rat ga je zatekao kao upravnika Vojne bolnice u Mostaru, u činu potpukovnika. Izbegao je zarobljeništvo i vratio se porodici u Šabac, ali je tamo već 1941. bio ubijen. O tome kako je mučki ubijen u koloni šabačkih Jevreja koji su bili vođeni na streljanje u Jarak postoje i pisana svedočanstva objavljena u Sremskoj Mitrovici, odnosno Šapcu.¹

Njegova supruga Žana je zajedno sa mlađim sinom Avramom-Acom odvedena u logor na Sajmištu u Beogradu i tu je ubijena. Stariji sin David je verovatnije bio odveden sa ocem u Jarak. Tako je cela četvoročlana porodica nestala u holokaustu.

6. Sin *Leon* (rođen oko 1890) bio je prvi fakultetski obrazovan u porodici. Završio je pravne nauke, ali je dugo studirao jer je bio plućni bolesnik. Otac ga je slao

¹ Dušan Vuletić, *Logor u Jarku*, Izd. »Sremskih novina«, Srem, Mitrovica 1985; Milovan Đorđević, *Zapis o Jarku*, »Glas Podrinja«, Šabac 1987.

na oporavak na Tatre, ali i u Francusku ili Švajcarsku. Tamo je dobro savladao francuski jezik i upoznao se sa svojom budućom suprugom. Imao je široko obrazovanje i bio dobar pijanist. Posedovao je i veoma istančano osećanje za naš jezik: kad bi pozajmio knjigu nije mogao čitati ni beletristiku a da ne ispravlja jezičke greške i štamparske propuste. Povremeno se javljao sa priložima u časopisu Naš jezik, a kao pravnik je saradivao u pravnom časopisu *Arhiv*. Bio je duže vreme zaposlen najpre van svoje struke; radio je kao lektor u izdavačkoj kući »Narodno delo«, a zatim kao prevodilac sa francuskog pri novinskoj agenciji »Avala«. Tek kasnije se zaposlio kao pravnik, u početku kao pripravnik u Apelacionom sudu u Beogradu, zatim kao sudija u Lazarevcu i Paraćinu.

Bio je oženjen zubnom lekarkom Milenom Jeftić, sestrom od strica Boška Jeftića, budućeg predsednika vlade. Imala je ordinaciju u zgradi prodavnice »Bata« (danas »Borovo«) kod Londona, gde su i stanovali. Kako je ovo bio mešoviti pravoslavno-mojzijevski brak, važeći uslovi su zahtevali da supruga pređe iz pravoslavlja u protestansku veru — ne napuštajući time hrišćanstvo — kako bi se mogli venčati u protestantskoj crkvi. Sin iz ovog braka Aleksandar bio je u tim okolnostima kršten u protestantskoj crkvi (nemačka luteranska u Jakšičevoj ulici), te je porodica redovno slavila trostruke verske praznike (mojsijevske, protestantske i pravoslavne). Za najveći deo porodice Amar izuzev brata Samuela i sestre Ails, ovaj brak je dokraja ostao neprihvatljiv.

Rat je zatekao Leona na dužnosti u Paraćinu i kao Jevrejtin je odmah dobio otkaz na službu. Otišao je u Svilašnjac i odatle bio odveden na Sajmište u Beograd.

S obzirom na tok brakorazvodne parnice koja je duže vođena pred rat, sina Aleksandra je ratno vreme zateklo kod majke Milene sa njenim srpskim prezimenom Jeftić. Za vreme okupacije prešli su oboje iz protestantske vere ponovo u pravoslavnu da bi sin bio sigurnije obezbeđen. Zanimljivo je da je otac Leon, dok je u jesen 1941. još bio u Svilašnjcu, poslao overenu izjavu da Aleksandar Jeftić nije u stvari njegov sin jer je kao pravnik smatrao da bi takva izjava mogla dopunski obezbediti život njegovom sinu. S obzirom na činjenicu da je bio sa majkom, Aleksandar je preživeo rat, osnovao svoju porodicu i danas živi sa sinom u Beogradu.

7. Čerka *Serafina* (1892—1918), pijanistkinja; još kao vrlo mlada devojka davala je privatne časove klavira. Bila je verena za nekog lekara, ali je krajem prvog svetskog rata 1918. umrla od španske groznice i sahranjena u porodičnoj grobnici na Jevrejskom groblju u Beogradu.

8. Čerka *Rea*, udata Pijade; njen muž Živko bio je pred drugi svetski rat činovnik u Francusko-srpskoj banci. Imali su sina Čedomira, rođenog oko 1925. Stanovali su na Dorćolu, u Ulici Visokog Stevana.

Cela porodica je stradala u holokaustu u Beogradu.

9. Čerka *Elza* je umrla kao dete i sahranjena na tadašnjem dečjem delu Jevrejskog groblja u Beogradu (roditelji su bili živi, a porodičnu grobnicu nisu imali).

10. Čerka *Alis* (1894—1939), udata de Majo bila je prvo žensko dete iz ove porodice koje je dobilo temeljitije obrazovanje. Posle završene Devojačke škole u Beogradu (nešto kao srednja škola za devojčice iz boljih kuća) bila je pre balkanskih ratova poslana na godinu dana u internat u Lozanu, Švajcarska, zajedno sa mladom sestrom Rozom. Tamo je dobro naučila francuski, nemački i klavir. Umrla je od srca u Beogradu i sahranjena u porodičnoj grobnici na Jevrejskom groblju u Beogradu.

Posle prvog svetskog rata udala se za Morica de Maja, iz siromašne jevrejske sefardske porodice sa Jallje, takođe stare beogradske porodice. Kao dete je rano ostao bez oca. Školovao se vlastitim izdržavanjem; kao dobar đak davao je privatne časove drugima, pa je tako završio i studije prava. Vaspitavan je kroz literarnu družinu »Nada« u muškoj gimnaziji i gimnastičko društvo »Dušan Silni«, a kao student je pripadao »Slovenskom jugu«. U gimnaziji je iz radoznalosti dobrovoljno prisustvovao časovima pravoslavne veronauke i za ceo život se prijeljio sa nastavnikom teologom drom Vladom Radovanovićem. Svirao je flautu i violinu, ali doonije u životu nije više imao vremena da se bavi time. Zainteresovan za knjigu, kasnije je otkupio celokupan beletristički deo francuske biblioteke koju je prodavala udovica srpskog ministra finansija dra Laze Pačua.

U Minhen je otišao 1912. sa namerom da tamo doktorira, ali se po izbijanju prvog balkanskog rata vratio u Beograd i 1912—1914. kao pravnik s poznavanjem stranih jezika bio dodeljen pograničnom policijskom komesarijatu na železničkoj stanici u Beogradu.²

U prvom svetskom ratu bio je jedan od 1.300 kaplara, da bi se kasnije kao đak-narednik našao u zarobljeništvu u Mađarskoj (Nadjmedjer) i Austriji (Braunau). Posle prvog svetskog rata zadržan je izvesno vreme u policijskoj službi kao pisar u kvartu na Dorćolu, ali je ubrzo prešao u advokaturu. Kao advokatski pripravnik radio je kod Šemaje de Maja, radikalskog narodnog poslanika (nisu bili u srodstvu), a i sam je bio radikal od studentskih dana. Advokatsku kancelariju je imao najpre u današnjoj Ulici 7. jula, između Zmaja od Noćaja i Uzun-Mirkove, a zatim sve do 1941. u Zmaja od Noćaja br. 12, na uglu Ulice 7. jula, u zgradi koja i danas postoji. Samo kratko vreme je u međuvremenu bio u zgradi u Čika-Ljubinoj br. 10a, na uglu današnje Zmaj-Jovine. Kao advokat zastupao je i italijanske firme, na primer »Fiat« i »Pirelli«.

Više godina je bio potpredsednik Jevrejske sefardske opštine u Beogradu i angažovan u drugim aktivnostima u jevrejskoj sredini. Istovremeno je duže vreme sve do rata bio većnik grada Beograda.

² Jedna epizoda iz rada Morica de Maja u službi pri pograničnom policijskom komesarijatu na železničkoj stanici u Beogradu objavljena je u knjizi V. Dedijera *Sarejevo 1914*, II tom, Izd. »Prosveta«, Beograd 1978, 346.

Učestvovao je u 13-julskom ustanku u Crnoj Gori, a u avgustu 1941. streljali su ga Italijani na Cetinju. Sahranjen je posle rata na lokalnom groblju u Petrovcu na moru zajedno sa Petrovčanima Savom Vukovićem i Ivom Sudićem, s kojima je zajedno bio streljan i sjedinjen u smrti.

Moricov sin Aleksandar učestvovao je u NOB-u, a po oslobođenju bio u diplomatskoj službi. Njegov sin Miroslav živi sa porodicom u Beogradu.

U slučaju Morica de Maja je zanimljivo to da je on svoje školovanje započeo s prezimenom u obliku *Demajo*, ali mu je profesor u gimnaziji promenio u *de Majo* kao pravilnije. Sa tim oblikom prezimena živio je do kraja života, do 1941. Međutim njegov sin Aleksandar započeo je školovanje kao *de Majo*, po ocu, da bi mu u drugom razredu gimnazije promenili prezime u *Demajo* kao pravilnije!

11. Sin *Isak* (rođen oko 1897) bio je jedan od naših »francuskih đaka«. U Francuskoj je završio gimnaziju, studije prava i doktorirao. Do drugog svetskog rata imao je advokatsku kancelariju u Knez-Mihailovoj ulici, u jednoj od onih zgrada koje imaju pasaż prema Čika-Ljubinoj. Kancelarija se nalazila na spratu i imala balkon sa kojeg je šira porodica obično posmatrala zvanične parade. Bio je aktivan kao jevrejski radnik, cionist, član jugoslovenskog cionističkog foruma.

Stanovao je u današnjoj ulici Tadeuša Koščušskog. Njegova supruga Irena-Erna, rod. Davičo, bila je iz siromašne, ali poznate beogradske jevrejske porodice. Imali su ćerku Mazal. Cela porodica je stradala u holokaustu.

12. Ćerka *Roza* je bila najmlađe dete u porodici i najobrazovanija od svih sestara. Njen prvi muž je bio aškenaski Jevrejin Lazar Trajer koji je imao staklarsku radnju u današnjoj Ulici maršala Tita, u delu od Cvetnog trga prema Slaviji, s leve strane. Imali su sina Fiću, čija je sudbina nepoznata.

Drugi muž je bio Mavro Bararon, trgovački putnik iz Sarajeva; živeli su u Sarajevu do rata i imali ćerku Mazal. U Sarajevu je cela porodica stradala u holokaustu.

*
* *
*

Ovaj pregled sudbine porodice i potomstva Avrama S. Amara doprinosi da se stekne uvid u neke karakteristike šireg istorijata jevrejske zajednice u Beogradu krajem XIX i tokom XX veka. Tome doprinose i porodična ukrštanja sa nekim drugim starijim beogradskim jevrejskim porodicama.

Može se zapaziti kretanje jevrejskog življa od Dorćola prema centru grada, uporedo sa procesom njegove emancipacije i postupne integracije u širu beogradsku sredinu. Ovaj proces je prožet sve potpunijim obrazovanjem generacija poteklih sa Jalije, a poseban zamah dobija ravnopravnim učešćem u oslobodilačkim ratovima srpskog naroda 1912—1918. godine.

Razvoj jevrejske sefardske sredine vodi i ka probijanju barijera u odnosu na bračne veze sa aškenaskim Jevrejima, a takođe i u pogledu mešovitih jevrejsko-srpskih brakova.

Taj proces je zanimljiv i sa gledišta izbora imena za decu. Uz tradicionalna jevrejska imena javljaju se i ona koja su već pod uticajem veće otvorenosti prema svetu, i to kako pod uticajem još uvek prisutne španske kulture i neposredne srpske sredine tako i šire. U sledećoj generaciji, kod unuka rođenih posle prvog svetskog rata, na primer umesto imena Avram po dedi, često se daje ime Aleksandar koje sa tradicijom ima zajedničko samo prvo slovo.

Veća društvena emancipacija dovodi i do uključivanja u političke tokove šire sredine, kako u građanske partije i nacionalne srpske organizacije kao i u Komunističku partiju, dobrim delom pod uticajem društvenog položaja pojedinca. Postaje prisutna i cionistička orijentacija, pre svega u redovima intelektualaca koji su neposrednije pratili zbivanja u svetu.

Oni malobrojni potomci ove velike porodice koji su preživeli holokaust drugog svetskog rata, sudbinu koju im je namenilo nacizam izbegli su sledećim putevima: ratno zarobljeništvo u Nemačkoj kao lica u uniformi Jrgoslovenske vojske, italijanske zone okupirane Jugoslavije, NOB, jevrejsko-srpski mešoviti brakovi, život u Mađarskoj. Sve se to ogledalo na primeru ove porodice, a osnovna je karakteristika glavnih puteva spasavanja beogradskih Jevreja u drugom svetskom ratu uopšte (neki pojedinci su se spasili na beogradskim tavanima i u srpskim selima).

Od velike porodice ostalo je malo tragova na spomen-obeležjima, a samo tri ogranka sa daljim potomcima: dva u Beogradu i jedan u Australiji, odnosno Izraelu, ali nijedan koji po muškoj liniji obezbeđuje dalji kontinuitet prezimena Amar. Ovo prezime ima danas svoj kontinuitet samo kroz potomstvo Isaka-Bate Amara (sin Zoran živi u Beogradu) iz srodnog ogranka porodice Avrama S. Amara.

Decembar 1990.